

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2012	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Πράξ. 9,32-42) 7 Μαΐου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Καρποφόρα δέντρα

«...Καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον» (Πράξ. 9,42)

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, ὅσοι βρίσκεστε μέσα στὸ ναό, εἶστε ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, βαπτισμένοι «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος», ὅλοι κάνετε τὸ σταυρό σας καὶ γιορτάζετε τὶς ἑορτὲς τῆς Ἐκκλησίας μας. Φτάνουν ὅμως αὐτά; Ὅχι. Τί ἄλλο χρειάζεται; Ἀκούσατε σήμερα τὸν ἀπόστολο πῶς ὀνομάζει τοὺς πιστοὺς; Δύο φορὲς τοὺς λέει «ἁγίους» (Πράξ. 9,32,41), ὅτι δηλαδὴ εἶνε ἅγιοι. Οἱ ἅγιοι δὲν εἶνε μόνο ζωγραφισμένοι στὶς εἰκόνες· κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶνε «ἅγιος». **Τί θὰ πῆ ἁγιος;** Νὰ πιστεύῃ στὸ Θεὸ βαθείᾳ· τόσο, πὺ κανένας διάβολος νὰ μὴ μπορῆ νὰ τοῦ ξερριζώσῃ αὐτὴ τὴν πίστι.

Ἐμεῖς πιστεύουμε, θὰ μοῦ πῆτε. Ἄν πιστεύῃς, τότε **«δεῖξε μου τὴν πίστι σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου»** (Ἰακ. 2,18). Ἡ πίστι κάνει τὸν Χριστιανὸ δέντρο καρποφόρο. Κι ὅπως τὰ καρποφόρα δέντρα εἶνε εὐλογημένα καὶ τ' ἀγαπάει ὁ κηπουρός, ἐνῶ τὰ ἄκαρπα δὲν τ' ἀγαπάει καὶ «*πάν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*» (Ματθ. 3,10), ἔτσι ὑπάρχουν Χριστιανοὶ μὲ καρποὺς καὶ Χριστιανοὶ – δέντρα ἄκαρπα πὺ θὰ τὰ ξερριζώσῃ ἢ ὀργῆ τοῦ Θεοῦ.

***

Τί δέντρα εἶμαστε ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, καρποφόρα ἢ ἄκαρπα; Αὐτὸ θὰ φανῆ ἀπὸ τὰ ἔργα μας. **Γιὰ νὰ σὲ ἐξετάσω λοιπὸν τώρα.**

● Δόξα τῷ Θεῷ αὐτὸ πὺ ἐπιθυμοῦσες ἔγινε· **ἀπέκτησες δηλαδὴ ἓνα σπιτάκι** χτισμένο θέλω νὰ ἐλπίζω μὲ τὸν ἰδρώτα σου· γιατί ἄλλοίμονο σὲ **μεγάλα σπίτια καὶ πολυκατοικίες χτισμένες μὲ ἀδικίες εἰς βάρος φτωχῶν ἐργατῶν**· ἀπ' ὅλα αὐτά –νὰ τὸ θυμᾶσθε– ἂν καμμιά φορὰ γίνῃ σεισμὸς δὲν θὰ μείνῃ τίποτα. Δὲν θέλω νὰ σᾶς φοβίζω, γιατί ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος εἶμαι κ' ἐγὼ ἀνάξιος νὰ φιλήσω τὰ πόδια σας, ἀλλὰ διαβάστε τί λένε τὰ Εὐαγγέλια κ' ἢ Ἀποκάλυψις· πρέπει νὰ περιμένουμε σεισμοὺς καὶ καταποντισμοὺς γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, καὶ

τότε δὲν θὰ μᾶς σώσουν τὰ ἀντισεισμικὰ μέτρα πὺ λαμβάνονται. Ἄν λοιπὸν γίνῃ σεισμὸς, μιὰ αἰτία εἶνε ὅτι τὰ περισσότερα μέγαρα, ἂν τὰ πάρῃ ἄγγελος καὶ τὰ στύψῃ σὰν τὸ λεμόνι, στύψῃ τοῦβλα σίδερα παράθυρα τζάμια, θὰ στάξουν αἷμα· γιατί δὲν χτίζονται ἔτσι αὐτά...

Ἐὰν λοιπὸν τὸ σπιτάκι σου τό 'χῃς χτίσει μὲ τὸν ἰδρώτα σου, νὰ 'νε εὐλογημένο – **«δόξα σοι, ὁ Θεός»**. **Περνᾷς λοιπὸν καλά.** Μένεις στὸ καλυβάκι σου καὶ μάζεψες ἐκεῖ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδάκια σου – **«δόξα σοι, ὁ Θεός»**. Ἐχεις μιὰ δουλειά, βγάζεις τὸ ψωμάκι σου, ἔχετε νὰ ντυθῆτε καὶ νὰ ζήσετε μὲ κάποια ἄνεσι – **«δόξα σοι, ὁ Θεός»**. Τ' ἀκούω κ' εὐχαριστοῦμαι πὺ λὲς **«δόξα σοι, ὁ Θεός»**. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ **«δόξα σοι, ὁ Θεός»** εἶνε τσέκ, πὺ πρέπει νὰ τὰ ἐξαργυρώσῃς. Δηλαδή, ὅπως ἐσὺ λὲς **«δόξα σοι, ὁ Θεός»**, ἔτσι πρέπει **νὰ κάνῃς καὶ τὸν ἄλλο τὸ γείτονά σου νὰ λέῃ «δόξα σοι, ὁ Θεός»**.

Πῶς θὰ τὸν κάνῃς; Παράδειγμα· ἐκεῖ πὺ κάθεσαι στὸ σπιτάκι σου καὶ τὰ 'χεις ὅλα γιὰ μιὰ σχετικὰ ἄνετη ζωὴ, ξαφνικὰ χτυπάει κάποιος τὴν πόρτα σου. Ποιὸς εἶνε; Συνάνθρωπός σου εἶνε, γείτονας, συμπατριώτης, ἀδελφός σου, «σάρκα ἐκ τῆς σαρκός σου καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ἐκ ὀστέων σου» (Γέν. 2,23)· Χριστιανὸς εἶνε, ἔχει τὴ σφραγίδα τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σοῦ χτυπάει λοιπὸν καὶ εἶνε πεινασμένος, διψασμένος, ἄρρωστος, δὲν ἔχει χρήματα οὔτε γιὰ ἓνα εἰσιτήριο· **«ἄνθρωπον οὐκ ἔχω»** (Ἰω. 5,7), φωνάζει κι αὐτός. Φτάνει σὲ σημεῖο πὺ ἀρχίζει νὰ γογγύζῃ, νὰ βλαστημάῃ, καὶ σὲ λίγο θὰ πέσῃ κάτω –**ἔχω δεῖ τέτοιο πρᾶγμα**–, θὰ πέσῃ κάτω καὶ θὰ μουντζώνῃ ὄχι μὲ τὰ δέκα ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ εἴκοσι δάχτυλά του τὸ Θεό. Ἐὰν ὅμως ἐσὺ προλάβῃς, δὲν θὰ μουντζώσῃ ἀλλὰ θὰ πῆ κι αὐτὸς **«Δόξα σοι, ὁ Θεός»**. Πῶς; Ἐχεις ψωμάκι; δός του· ἔχεις νερό; δός του· ἔχεις ροῦχα; ντύσε τον. **Δεῖξ' του ἀγάπη, καὶ ἔτσι θὰ ἔξοφλήσῃς**

τὰ τσέκ αὐτὰ ποὺ σοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς μὲ τὶς διαφορὲς εὐεργεσίες.

Τί ἀκούσαμε σήμερα στὸν ἀπόστολο; Ζοῦσε, λέει, στὴν Ἰόππη μιὰ φτωχὴ κ' ἐργατικὴ κόρη ποὺ λεγόταν «**Ταβιθά**» ἢ «**Δορκάς**». Τί ἔκανε αὐτή; Εἶχε ἀνοίξει ράφειο· ὄχι γιὰ νὰ μαζεύη λεφτὰ καὶ νὰ πλουτίζη μὲ τὶς ἀνόητες ἀπαιτήσεις φιλαρέσκων γυναικῶν ποὺ θέλουν ν' ἀλλάζουν τουαλέττα κάθε εἰκοσιτετράωρο, ἀλλὰ ράφειο ποὺ τὸ εὐλογοῦσε ἡ ἀγία Τριάς. Ἔρραβε ρουχαλάκια γιὰ τὶς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανὰ. Καὶ ἦταν τόσο ἀγαπητή, ὥστε ὅταν πέθανε ἔγινε συναγερμὸς· μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ καὶ τὴν ἔκλαιγαν σὰν τὴ μάνα τους. Ἔστειλαν μάλιστα καὶ φώναξαν νὰ ἔρθη ἐκεῖ ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Κι ὅταν ἦρθε ἐκεῖνος καὶ εἶδε τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὸ φτωχὸ αὐτὸ κορίτσι, ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι– **ἡ Ταβιθά ἀναστήθηκε!** Κι ὅταν τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ, «πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον» (Πράξ. 9,42). Νά λοιπὸν ὁ καρπὸς τῆς ἐμπράκτου πίστεως.

● Αὐτὰ ὡς πρὸς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Θέλετε τώρα ἄλλη ἐξέτασι; Εἶσαι γερὸς κ' ἐσύ καὶ ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ σου. Γιατρὸ δὲν χρειάζεστε, οὔτε κἂν βήχας σᾶς πιάνει· πόνος δὲν νιώθετε, σὲ νοσοκομεῖο δὲν πήγατε ποτέ, νὰ σᾶς τραβᾶνε μὲ τὰ καρτσάκια ἀπ' τὸ θάλαμο στὸ χειρουργεῖο κι ἀπὸ πάνω νὰ πετάη ὁ ἀρχάγγελος νὰ πάρη τὴν ψυχὴ σας. **Εἴμαστε, λές, καθ' ὅλα ὑγιεῖς – «δόξα σοι, ὁ Θεός».** Τ' ἀκούω κ' ἐγὼ καὶ σᾶς καμαρώνω. Μὰ αὐτὰ τὰ «δόξα σοι, ὁ Θεός» εἶνε τσέκ ποὺ πρέπει νὰ τὰ ἐξαργυρώσης, νὰ κάνης δηλαδὴ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ποῦν «δόξα σοι, ὁ Θεός». Καὶ πῶς;

Τὰ ἀνθρώπινα ἀλλάζουν. Χορὸς εἶνε αὐτὴ ἡ ζωὴ· σήμερα χορεύει ὁ ἄλλος, αὔριο χορεύεις ἐσύ. Ἔρχεται ὥρα ποὺ χτυπάει τὴν πόρτα ἡ ἀρρώστια, ὁ κακὸς ἐπισκέπτης· ἀρρωσταίνει ἡ γυναίκα, τὸ παιδί σου, ἐσύ ὁ ἴδιος. Θέλω λοιπὸν νὰ δῶ, θὰ λές καὶ τότε τὸ «δόξα σοι, ὁ Θεός»; θὰ ἔχης τὴν **ὑπομονὴν ποὺ εἶχαν οἱ δύο παράλυτοι** ποὺ εἶδαμε σήμερα; Ἐμεῖς πέφτουμε μιὰ μέρα στὸ κρεβάτι κι ἀμέσως στενοχωρούμεθα, ἀνησυχούμε· κι ἂν μείνουμε στὸ νοσοκομεῖο γιὰ κανένα μῆνα - δυὸ μῆνες, γογγύζουμε στὸ Θεό. Μὰ γιὰ κοιτάξετε αὐτοὺς τοὺς δύο.

✓ Ὁ ἕνας **38 χρόνια** πάνω στὸ κρεβάτι ἀκίνητος σὰν τὸ μάρμαρο. Εἶνε μεγάλος δάσκαλος ὑπομονῆς. Ἔτσι κ' ἐσύ· ἀρρώστιας; θὰ φωνάξης τὸ γιατρό, ἀλλὰ προπαντὸς τὸ μεγάλο Γιατρό, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστό. Ἐκεῖνος μὲ ἓνα λόγο ἔκανε τὸν παράλυτο, ποὺ δὲν

μποροῦσε νὰ κουνηθῆ, καὶ σηκώθηκε ἀμέσως, σὰν νὰ τὸν κέντησαν ἠλεκτρικὲς βελόνες.

✓ Ὁ ἄλλος παράλυτος, ποὺ εἶδαμε σήμερα στὸν ἀπόστολο, εἶνε ὁ Αἰνέας. Αὐτὸς ἦταν ὄχι 38 ἀλλὰ **8 χρόνια** παράλυτος. Καὶ αὐτὸν πάλι ὁ Χριστὸς τὸν ἔκανε καλὰ διὰ τοῦ Πέτρου, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε· «*Αἰνέα, ἰᾶται σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός*», σὲ θεραπεύει ὁ Χριστὸς (Πράξ. 9,34).

Καὶ οἱ δύο ἦταν **ὑποδείγματα ὑπομονῆς**.

* * *

Αὐτὰ τὰ θαύματα, ἀγαπητοί μου, δείχνουν ὅτι ἡ πίστι μας εἶνε ζωντανή. –Γιατί σήμερα, θὰ ρωτήσετε, δὲν γίνονται θαύματα; μήπως λιγότεψε ἡ δύναμι τοῦ Θεοῦ; Ἀμαρτία εἶνε νὰ τὸ ποῦμε αὐτό. Ὁ ἥλιος κάτι χάνει καθημερινῶς, ὁ Χριστὸς δὲν χάνει τίποτε. Ὅπως τότε ἔκανε θαύματα, ἔτσι καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ κάνη. Λιγότεψε ὄχι ἡ δύναμί του ἀλλὰ ἡ δική μας πίστι, γι' αὐτὸ δὲν γίνονται θαύματα. **Ἄν εἶχαμε πίστι «ὡς κόκκον σινάπεως»** (Ματθ. 17,20. Λουκ. 17,6), θὰ κάναμε κ' ἐμεῖς θαύματα.

–Ἐμεῖς, θὰ μοῦ πῆτε, δὲν μποροῦμε νὰ κάνομε θαύματα. Καλά. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν μπορεῖς νὰ κάνης θαύματα, κάνε αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἡ Ταβιθά, ποὺ ἦταν κάτι σὰν θαῦμα· **κάνε τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπη**. Καὶ θὰ κλείσω μὲ ἓνα παράδειγμα, ποὺ ἔγινε πρὸ ἐτῶν **στὴ Μυτιλήνη**.

Σὰν σήμερα τιμοῦσαν ἐκεῖ ἓνα τοπικὸ ἅγιο, τὸν ἅγιο Θεόδωρο τὸν Βυζάντιο· λιτάνευαν τὸ λείψανά του καὶ ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτόν. Ἄλλὰ κοντὰ στὸν ἅγιο Θεόδωρο τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες μιλοῦσαν ὅλοι καὶ γιὰ **ἓνα παιδί** ποὺ ἔκανε τότε κάτι σπουδαῖο. Τί δηλαδὴ· ἦταν ὀρφανός, τὸν πατέρα του τὸν ἐξετέλεσαν οἱ Γερμανοί. Τοῦ ἔμεινε μιὰ μανούλα. Μεγάλωσε σὲ ὀρφανοτροφεῖο, πῆγε στὸ στρατό, ἔγινε 25 χρονῶν παλληκάρι, δούλευε γιὰ νὰ βγάξη τὸ ψωμάκι του μὲ τὸν ἰδρώτα του. Κάποτε περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο ἓνας ποὺ πουλοῦσε λαχεῖα. Καθὼς ἦταν φτωχός, πῆρε κι αὐτὸς ἓνα λαχεῖο. Τοῦ ἔπεσε λοιπὸν ἓνας λαχνὸς καὶ κέρδισε 50.000 δραχμές. Καὶ τί τὰ ἔκανε τὰ χρήματα αὐτά· ἔστειλε τὶς 5.000 στὴ μητέρα του, καὶ μὲ τὶς ὑπόλοιπες 45.000 πῆγε σ' ἓνα χωριὸ καὶ ἔντυσε τὰ παιδάκια, τοὺς πῆρε ροῦχα καὶ παπούτσια. Αὐτὸ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἐκεῖ καὶ ἐξ αἰτίας του **δόξαζαν ὅλοι τὸ Θεό**.

Ζητοῦμε, ἀδελφοί μου, νὰ σβήσουν οἱ **βλαστήμιες**. Κάνε λοιπὸν καλὰ ἔργα, γίνε δέντρο καρποφόρο, σκόρπισε τὴν ἀγάπη γύρω σου καὶ κάνε τὸν κόσμον, ἀντὶ νὰ βλαστημῆ τὸ Θεό, νὰ δοξάζη Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**